

Cánh trái Phan Hồn Nhiên

1. Phòng bên cánh trái, như hết thảy các sáng chủ nhật khác, bắt đầu vang lên âm thanh kim loại. Thoạt tiên là tiếng rơi rành mạch một số vật thể chạm xuống mặt bàn gỗ.

Sau đó, tiếng lách tách lạnh toát của những bộ phận chắc chắn bằng thép, rời rạc bong ra rồi lại cắm phần siết vào nhau theo các khe rãnh và móc ngầm tinh vi. Cuối cùng, bao giờ cũng là âm thanh một cú trượt duy nhất. Nó phát ra bất thần, phảng phất đe dọa ma thuật. Vinh chờ đợi tiếng ô kéo đóng sập, chìa khóa lộc cộc xoay vặn. Giờ thì anh mới yên tâm nhắm mắt.

Cảm giác tiếp xúc với các vật thể chung quanh bị triệt tiêu. Chúng cấu tạo bằng chất liệu gì, mùi vị ra sao, công dụng thế nào, hết thảy đều vô nghĩa. Lưng và đầu anh nhẹ hẫng. Con mơ khi vẫn thức vào các sáng chủ nhật là thói quen mê hoặc, nhất là sau một tuần buộc phải tỉnh táo vận hành cật lực ở văn phòng tư vấn kiến trúc. Con mơ đầy anh rơi vào trạng thái vô tâm thu.

Vinh hài lòng về mọi thứ anh đang nắm trong tay, về cuộc sống bình yên mà trong đó anh hiện diện. Đồng thời, anh cũng căm ghét nó. Anh quan sát bản thân một cách thờ ơ đượm mỉa mai. Với cái nhìn từ trên cao trong khoảnh khắc ấy, căn hộ tầng năm bỗng chốc biến thành quả khinh khí cầu bơm căng sự trống trải. Theo ô cửa sổ mở rộng, nó lơ lửng trôi ra ngoài không gian thần nhiên của tháng mười một.

Đoạn đường yên ắng. Kiến trúc nhiều thời kỳ hòa trộn vào nhau. Về quá đi quen mắt biến thành việc chấp nhận chung sống lẫn lộn. Ngay tầm đồ bóng của một cao ốc phía đại lộ trung tâm, ngôi nhà màu vàng cũ kỹ đứng bất động. Không có chậu cây trang trí và sự lay động của những tấm rèm vải. Thẳng hoặc, vài chiếc xe lướt qua đoạn phố, tiếng động cơ vọng lên như thấm qua lớp màng vô hình, để lại vệt âm thanh xám trắng mờ hồ, nhanh chóng tan biến. Bên kia đường, chuồng bò câu nhô lên trên mái ngói. Vài con thường bay vút sang, đậu trên cửa sổ phòng Vinh.

Tốt nghiệp đại học, Vinh bắt ngay vào thói quen nay đây mai đó. Anh thường chọn những công việc không cần gắn bó lâu dài. Hoàn tất vài dự án lớn, anh lại nộp đơn tìm một nơi khác. Dạng free lance như anh đây rấy trên thế giới này. Một công ty xây dựng từng thuê Vinh làm việc hai năm ở khu vực Đông Phi, khảo sát các chất liệu chuyên dụng. Theo các chuyến đi ngang dọc, anh suýt chết vì bệnh ruồi ngủ. Ba năm sau đó anh sang Serbia và Bangladesh hoạt động cho một tổ chức phi chính phủ, lắp ghép vô số dây nhà trú đông trong những thành phố đồ nát hoặc ngập nước. Công việc trôi dạt liên tục để lại trong anh một trải nghiệm bình thản: thực chất, các vấn đề trong cuộc sống này không có gì quan trọng. Chỉ cần thay đổi bối cảnh, một chuyện phức tạp nhất sẽ trở nên bình thường, thậm chí lỗi bịch. Anh hoàn toàn yên tâm với cuộc đời không ngừng dịch chuyển của mình.

Một mùa đông đầy mưa, uống vội cà phê trong quán Starbucks, nhìn qua cửa kính, mắt anh bắt gặp một gã vô gia cư chết cứng trên băng ghế công viên, tờ báo ướt nhoét phủ mặt. Những người đi bộ bước ngang thật nhanh, chẳng buồn ngoảnh nhìn. Từ chiếc xe thùng xám, hai nhân viên ập xuống nhặt xác gã vô gia cư, giống như cạy vật thể dơ bẩn ra khỏi mặt phẳng nhai nhụi của cuộc sống hoàn hảo. Tờ báo phủ trên mặt cái xác rơi lại, bết trên mặt ghế, in ảnh các cô gái rám nắng trên bãi biển tràn ánh mặt trời.

Vinh choáng váng như bị thoi mạnh vào bụng. Dù ở bất cứ góc ngách nào trên thế giới, phải chăng người ta cũng chỉ có một vài băn khoăn: Làm sao để được đồng loại thừa nhận? Có nên vững tin cuộc sống là đáng giá? Cuối cùng, người ta cũng sẽ hoảng sợ kiếm tìm đảm bảo nào đó cho phần đời còn lại và hy vọng về một cái chết yên bình. Khám phá này khiến anh bài hoại.

Vứt bỏ các công việc say mê, Vinh kiếm một học bổng ngắn hạn. Anh sống ở tầng hầm ngôi nhà cổ giữa New York. Ngoài giờ học, anh chỉ đi lang thang, mua sách và xem tất cả các triển lãm thiết kế. Chưa bao giờ anh cô độc đến thế. Vài lần tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, anh nhận ra mình ngập chìm trong sợ hãi. Một buổi sáng nhiệt độ xuống dưới không, đồ đạc nhìn bản đồ treo tường và chiếc vali sờn góc chỉ chỉ chút logo hàng không, Vinh quyết định trở về Việt Nam.

Ở tuổi ba hai, xuất hiện trong anh nhu cầu về một nơi chốn riêng biệt. Người quen giới thiệu cho Vinh căn hộ tầng năm của ngôi nhà xây từ thời thuộc địa, cách văn phòng tư vấn anh làm việc mười phút đi bộ, giá tiền rất vừa phải. Trái ngược với sự náo nhiệt các đại lộ trung tâm, tòa nhà nhúng trong không khí vĩnh viễn mùa thu. Phiền toái duy nhất là anh vẫn phải ở chung với chủ căn hộ, một bà cụ ngoài bảy mươi hoặc hơn thế, có đôi mắt trong veo nổi bật trên gương mặt đầy nếp nhăn. Bà ta sống một mình gần ba mươi năm. Gần đây, linh cảm về cái chết có thể ập đến bất cứ lúc nào khiến bà cụ cần ai đó sống cùng. Bà quyết định bán căn hộ với giá rẻ mạt, với duy nhất điều kiện kẻ mua căn hộ phải để bà ở lại trong một phòng nhỏ cánh trái căn hộ. Khi nào bà ta chết, căn hộ hoàn toàn thuộc về người mua.

Khi nói ra những điều kiện ấy, đôi mắt bà cụ chiếu thẳng vào Vinh, với vẻ thăm dò nhạo báng. Anh dễ dàng đồng ý. Kinh nghiệm dạy anh rằng phiền toái đến từ các vấn đề bên trong bản thân, chứ không dính líu tới kẻ khác.

Sau khi thanh toán bằng tiền mặt, Vinh dọn về căn hộ. Bà cụ ở yên bên cánh trái, chỉ ra ngoài lúc anh đã đi đâu đó. Nhiều khi suốt tuần, họ không chạm mặt. Tiếng chân bước vắng sang cho Vinh biết bà cụ còn sống. Các sáng chủ nhật, luôn là tiếng kim khí va chạm sắc nhọn. Sự tò mò thoáng qua nhưng thói quen không xen vào cuộc sống kẻ khác giữ anh lại. Lâu dần, mùi trà và âm thanh kim loại mờ hồ giúp anh cảm nhận sự hiện diện của người cùng nhà, rõ rệt hơn chính con người bà cụ.

Vinh nằm trong giường, giữ nguyên trạng thái bay lơ lửng. Thành linh, vang lên một tiếng nổ, lớn và đanh. Anh mở choàng mắt. Không gian im ắng. Mấy con bọ câu biến khỏi khung cửa sổ. Một chiếc lông vũ bay lung chừng ngoài khoảng trời xanh. Vinh bước lại ô cửa, thò đầu ra ngoài, nhìn quanh. Trên mái hiên che cửa sổ tầng dưới, một con bọ câu vừa bị bắn chết. Nó nằm ngửa, tư thế kỳ quặc với đôi cánh xoải rộng. Viên đạn tạo thành vết thủng thẫm đen trên cái ức lông tơ mịn màng phòng căng. Đôi chân hồng nhạt co gập nhẹ rồi cứng đờ. Vinh trở vào, không biết làm gì khác nên mở máy pha cà phê, ngồi chờ. Sau khi uống hết cốc cà phê lớn, anh tự nhủ tất cả những gì vừa chứng kiến chỉ là hình ảnh rút lại của cơn ác mộng sáng chủ nhật.

2. Hoan đến, muộn nửa tiếng. Lao bỏ giữa các dãy ghế quán cà phê tràn trên vỉa hè, đột nhiên cô ta dừng khựng, xoay khuôn đầu hơi nhỏ trên cái cổ mảnh, nhìn quanh. Một cái túi da hình chữ nhật khô lớn khoác trên đôi vai trắng. Hoan bước nhanh, chạy nhanh bởi sự chậm rãi không hiện diện bên trong cô.

Luôn chậm trễ, nhưng luôn sợ vượt mất mọi thứ khỏi tầm tay, Hoan có vẻ ngoài của một con hươu non vừa ngơ ngác yếu đuối, vừa ranh mãnh khó lường. Kể từ lần gặp tình cờ tại văn phòng tư vấn kiến trúc, Hoan giữ liên lạc với anh thường xuyên. Cô khá xinh, đặc biệt ở tuổi hai ba. Mái tóc ngắn lòa xòa trên vầng trán trắng muốt. Các đốm tàn nhang trên gò má sẫm lại khi Hoan vui quá hay buồn quá. Đôi mắt rộng. Ánh nhìn lơ đãng gần như trống rỗng lúc trò chuyện. Nhưng có Chúa mới biết đầy rẫy những chuyện quái quỷ đang nở ra trong đầu cô.

Khi Vinh đang nói một câu dài, Hoan hay xen vào nhận xét vớ vẩn trật chĩa, giọng líu nhíu khó nghe. Ở Hoan, luôn lộ ra điểm gì đó không toàn vẹn, từ hình dáng bề ngoài cho đến các hành động vụng về, sự thiếu hụt một số hiểu biết căn bản. Tuy nhiên, cô chẳng buồn che đậy vấn đề của mình.

Duy nhất Hoan xóa tan cảm giác gò bó trong Vinh khi phải tiếp xúc người ngoài. Đó là cảm giác an toàn hiếm hoi khi đối diện với sinh thể mà mình biết rõ. Thi thoảng cả hai trải qua kỳ nghỉ cuối tuần ở một nơi xa thành phố. Bất kỳ bối cảnh nào, giữa căn phòng tiện nghi sang trọng hay trong một hõm cát sát biển đầy ngập bóng tối, cơ thể nhạy cảm bẩm sinh của cô đều thoải mái bộc lộ vẻ gần gũi tự nhiên khiến anh khoan khoái. Nhưng, ngay ở giây phút say sưa nhất, tận cùng mắt Hoan vẫn lóe lên một tia sáng bất thường. Rõ ràng xuyên qua trạng thái nồng nhiệt thờ ơ, cô vẫn chờ đợi một điều gì đó.

Họ gắn bó đủ lâu. Vinh tự nhủ để cô gái này bước vào bên trong cuộc sống vốn được hạn chế của mình là điều có thể chấp nhận. Thật sự, cũng đến lúc anh phải nghĩ nghiêm túc về gia đình yên ổn. Một người phụ nữ non trẻ. Một hoặc nhiều đứa bé con. Với sự nhạy bén của loài vật nhỏ, Hoan đánh hơi ý định đang mọc lên trong anh. Chẳng ngại ngần gì, cô nói thẳng ý muốn chung sống. Ngắc ngứ vài giây khi anh hỏi vì sao, Hoan cũng tìm ra lý do khả dĩ:

- Em muốn thay đổi. Chia sẻ đời sống với một kẻ khác là cách thay đổi đáng kể.

- Kẻ khác mà em đang nói đến là anh - Dù không quen bắt bẻ ngôn từ, Vinh vẫn thoáng chạnh lòng.

Tia mắt Hoan chiếu thẳng vào anh, trong suốt và bình thản:

- Nếu không phải anh, cũng sẽ là một ai khác. Giống như vào đúng thời điểm ấy, phải có người bước lên chiếc xe buýt mà em lái.

Sự thành thật đơn giản của cô ta làm Vinh lặng đi. Cả cái hình ảnh so sánh tầm thường chuyến xe buýt cuộc đời mà cô tuôn ra một cách bất cẩn cũng làm khoang bụng anh nhói lên. Đột nhiên, anh nhận ra khá nhiều chi tiết không như anh tưởng. Hoan ngỡ rằng cô đang điều khiển anh theo cách cô muốn. Còn anh vẫn vững tin mình kiểm soát mọi việc. Nếu quyết định sống cùng nhau, họ cần nhất thiết xóa bỏ những ảo giác. Như vậy, Hoan tuân theo hoạch định của anh thì hơn. Anh không cho phép cô xô lệch các thứ tự mà anh đã sắp đặt...

Hết ngạt cổ ra sau rồi lại áp một bên má xuống mặt bàn, cô gái bắt đầu huyền thoại đầy hào hứng về đám cưới. Vinh đành đưa ra một sự thật khác, trấn áp cơn hưng phấn quá đà dâng lên trong mắt Hoan:

- Chúng ta có một khó khăn. Vấn đề chỗ ở.

- Chẳng phải anh có một căn hộ ở ngay trung tâm, như anh vẫn thường kể cho em nghe đấy ư - Chẳng có dấu hiệu nào Hoan bớt phấn khích.

- Anh không sống một mình...

- Em chưa hiểu - Cô gái ngẩng phắt lên, bỗng hết sức chú ý vào câu chuyện.

- Nếu đúng như em muốn, cần phải chờ cho đến khi căn hộ tầng năm thuộc về anh hoàn toàn - Vinh kết lại, sau khi kể sơ qua cho Hoan nghe về bà chủ nhà già nua và bản hợp đồng liên quan đến cái chết tất yếu - Vấn đề chỉ là thời gian.

- Vì sao anh không nói về chuyện này ngay từ đầu? - Đôi mắt rộng tối sầm, tựa hai mặt nước đột nhiên đen sầm, không ánh phản chiếu. Giọng nói líu nhíu ào ào - Em căm ghét sống chung chạ với người lạ. Em căm ghét chờ đợi!

- Tùy em lựa chọn!

Họ tạm ngưng gặp nhau. Vinh thấy nhẹ nhõm. Hoan mới tốt nghiệp đại học. Một công việc văn phòng và dịch thuật tạm ổn. Vẫn ở nhà thuê. Không dính vào các thèm khát phù phiếm như quần áo, xe cộ thời thượng, Hoan thừa nhận mục đích duy nhất là sở hữu một nơi chốn riêng, biến giấc mơ không gian hạnh phúc - vẫn tràn lan trên các tạp chí nội thất - trở thành hiện thực càng sớm càng tốt. Cô không che đậy tính toán dưới lớp vỏ tình cảm hay các lý do nhân từ. Chính thái độ thành thật hiếm có này, khiến Vinh luôn đồng ý với cô dễ dàng. Hôm qua, bằng cái tin nhắn ngắn gọn, Hoan muốn gặp lại anh. Họ hẹn nhau ở cà phê gần công ty. Chiều chủ nhật, chỉnh xong vài chi tiết lật vạt cho cái đồ án, anh bước xuống đường, thông thả đi bộ đến nơi hẹn.

Cuối cùng thì Hoan cũng nhận ra chỗ anh. Hấp tấp kéo chiếc ghế đối diện, cô ngồi xuống, uống một hơi cạn cốc trà lạnh. Cũng hồi hã như thế, cô liền thoáng: "Em đã nghĩ kỹ. Em chuyển đến sống cùng anh. Tất cả hành lý của em trong cái túi này rồi...". Cô nói mãi miết, về lòng can đảm không được lãng tránh, về nỗ lực tất yếu nảy sinh, và cả tình yêu nữa. Một trạng thái phấn khích mới, mạnh hơn, và cũng đáng ngại hơn.

Xuyên mặt bàn kính, Vinh quan sát chậu cây đặt giữa chân bàn, vốn là khung sắt uốn tròn. Những đốm xanh bất động phả vào không khí oi bức làn hương của loài hoa đồng thảo ngây ngất, các vệt hơi nước xám xanh. Hệt như tâm trạng anh lúc này, rối bời và nghệt thờ. Im bật một đổi, Hoan hỏi thình lình:

- Em xuất hiện, bà cụ già nua kia sẽ nói gì?

- Không gì cả. Có lẽ.

- Em sẽ mua các chậu cây hoa. Sô-pha và nệm giường cũng cần vỏ bọc mới. Em căm ghét những gì cũ kỹ. Mọi thứ nhất thiết phải thay đổi - Cô thờ dài khoái trá.

- Khi nào em chuyển đến?

- Ngay bây giờ - Hoan nở nụ cười rạng rỡ nhất mà anh từng thấy, với sự cộng hưởng của vệt nắng chói chang làm nổi bật đường lượn thanh mảnh trên xương gò má và khóe miệng ẩm ướt ngây thơ - Em đã trả lại nhà trọ. Em nghĩ tốt nhất là thực hiện tức khắc những gì mình muốn.

- Còn đám cưới và các thủ tục cần thiết? - Anh hỏi, không phải không lo sợ.

- Chúng có cần thiết thật không? - Cô phũ lên Vinh ánh nhìn long lanh tuyệt diệu của người uống quá chén.

3. Đầu tiên là phòng khách, gian bếp rồi đến buồng ngủ. Lớp giấy bồi tường vàng ố lưu cữu mùi vị của năm tháng tàn héo bị Hoan bóc toạc, không thương tiếc. Sau đó, bằng một loại sơn nước phổ thông, cô tự sơn lại toàn bộ các bức tường thành những mảng màu xám, đỏ và trắng, không tuân theo một trật tự nào. Sử dụng thẻ rút tiền của anh, cô tha về bộ bàn ghế thô kệch, sự phối ngẫu khủng khiếp giữa kim loại và vải thô, thay thế cho những chiếc ghế thanh tao chạm trổ tinh vi nhưng thọt chân sứt sọ. Những tấm rèm cửa mới tinh, bóng loáng, như một cơn mưa nhiệt đới chảy tràn bất tận trên các khung cửa sổ. Hoan dành nhiều tâm sức cho những chậu cây thủy tinh, lá trở ngùn ngụt, cao lên từng giờ từng phút, hiện diện tùy hứng khắp các góc buồng. Tủ lạnh cỡ lớn, chất đầy thức ăn. Mọi thay đổi nội thất được hoàn thành trong vòng vẹn ba ngày, với một quyết tâm điên cuồng thể hiện rõ ràng ở hơi thở hỗn hển khuôn vác nặng, ở gương mặt vằn vện sơn và cái

áo đầm đìa mồ hôi.

Không chỉ nỗ lực xóa bỏ mọi tàn tích cũ, Hoan còn thẳng thừng thu hẹp sự hiện diện của bà cụ chủ nhà. Bức tường bên ngoài cánh trái bị đóng đinh âm ỉ, treo lên một bức tranh lờ lợt. Tất cả mở âm thanh ồn ào và đông đúc đặc đảo lộn diễn ra trong sự quan sát thẳng thừng từ bên cánh trái. Bà cụ không mở miệng nói một lời, ngay cả lúc suýt bị những gã thợ khuôn vác đèn bệp hay khi Hoan đứng trước mặt bà, thử bắt chuyện một cách ngạo nghễ và thách thức. Bằng sự im lìm chấp nhận quá dễ dàng, bà cụ đẩy kẻ mới tới vào một trạng thái rối trí phảng phất nhục nhã. Hơn một lần, Hoan cảm tức phẫn nản với Vinh hẳn cái quả táo héo ấy đã đi xuyên qua cô như một mảnh giẻ rách vô hình, nếu có thể.

Hoan càng thêm cật lực. Cô nghe thấy nơi các khoảng còn trống trong căn hộ tiếng kèn thổi thúc của vô số đồ đạc cần được hiện diện: máy nghe nhạc, lò nướng bánh, một cái tủ gỗ nhiều ngăn... Thường tối khuya, cô trở về căn hộ, mệt lử. Anh chia sẻ với cô vài suy nghĩ về tiền bạc, sự ràng buộc của đồ vật, ý nghĩa thực chất tối giản về thời gian sống. Hoan nghe lơ đãng, chợt hỏi anh có biết giá tiền dàn máy hát âm thanh vang to, chớp đèn màu da cam là bao nhiêu hay không.

Dần dần, theo một cách kỳ dị nào đó, Vinh cũng quen với không gian mới. Sự hỗn độn. Những đồ vật lai tạp nhảy thốc ra ngoài đường biên hài hòa. Tuy nhiên, anh cũng ngờ ngợ cảm giác phấn khích mà những chuẩn mực hoàn hảo không thể đem lại. Chỉ cần một thời gian chung sống ngắn ngủi, Vinh nhận ra Hoan không yếu ớt. Cô chẳng sợ gì sắt. Chỉ có một sáng chủ nhật, vang lên tiếng nổ và một con bò câu bám trên ô thông gió bị bắn thủng cánh, rơi bộp xuống thành cửa.

Khi đó, cô như phát rồ lên. Hoan ôm chầm lấy anh. Mặt trắng bệch. Mái tóc nâu trên đỉnh đầu quện mạnh vào cổ Vinh, run rẩy kinh hoàng. Hệt như những châu cây xanh rờn trong các góc nhà, lũ chim dù bị giết lần mòn vẫn sinh sôi nảy nở bất tận. So sánh khiến anh ngạc nhiên. Nhắc đầu khỏi gối, Hoan nhìn anh bằng đôi mắt trống rỗng. Cô ngồi bật dậy. Đôi vai gầy gò xương nhô ra trong nắng sáng. Khoảng ngực trắng đầy đặn khác thường thờ phụng phòng. Đột nhiên, cô ngật đầu ra sau, cười phá lên từng chập tịt bị động kinh, rồi bắt đầu khóc nức nở. Vinh ôm ghì cô, áp môi lên đôi má buốt cóng nổi rõ những mạch máu li ti. Cô hôn lại anh như điên, từng vuôn da ấm nóng dần lên. Ở vào khoảnh khắc quay cuồng nhất, Vinh chợt nghe tiếng động rất nhẹ. Cửa phòng ngủ không khép. Bà cụ chủ căn hộ đang đứng lặng phắc giữa khung cửa, đôi mắt quý quýt trong suốt quan sát mọi hành vi của họ, từ lúc nào không rõ. Ngay cả khi bà ta đã bỏ đi, Hoan vẫn nằm chờ đợi, chớp mũi tái xanh, nhưng giọng cô cực kỳ thần nhiên: "Xóa sổ bà lão ra khỏi căn hộ của mình chẳng khó gì".

4. Một cách nghiêm túc, Hoan bắt đầu nghĩ đến viễn ảnh cánh trái thuộc về họ. Căn hộ toàn vẹn, nơi cô sẽ có một phòng tắm lát đá rộng ra trò, có máy nước nóng, máy sấy khô tay và tấm gương khổng lồ, không cần chung chạ với ai. Cô nói về nó nhiều đến mức Vinh không phải không lo sợ:

- Chúng ta cần tôn trọng hợp đồng. Điều duy nhất và tốt nhất là cùng chờ đợi.

- Nếu bà cụ ấy sống mãi, không chết thì sao?

- Anh không nghĩ thế - Vinh lạc cả giọng.

- Anh là một kẻ sợ hãi, dễ tổn thương và có lý trí, phải không? - Hoan cắn môi, mắt long lanh - Anh phải có mọi thứ trước khi chúng ta kết hôn rồi có con...

- Thôi nào, Hoan - Anh hạ thấp giọng - Nếu em già nua, cô độc, người chung quanh cầu mong tổng khứ em đi, em sẽ nghĩ gì?

- Không gì cả.
- Vô lý.
- Biết sao được.

Cuộc đối thoại để lại trong khoang miệng Vinh một dư vị kỳ quặc. Mất vài tiếng đồng hồ, anh mới nhớ nó rất giống dư vị bãi hoải cái ngày anh ngồi ở Starbucks nhìn ra một kẻ vô thừa nhận chết công dưới làn mưa buổi sáng. Không sao tập trung vào công việc, anh mở cửa sổ văn phòng, thở. Ngoài kia, vài con bồ câu lẫn những con chim sẻ bay vụt qua các đỉnh cây. Khuất sau các cao ốc kia, rất gần thôi, là căn hộ của anh. Là cái tổ ấm đang thành hình của anh. Và ngay bên trong nó, một cuộc sống khác đang tàn lụi. Chưa bao giờ anh thấy u ám và rối loạn như lúc này.

Sâu hút bên dưới, mấy con đường cứ trắng lên, hằn vào mắt anh, nổi rõ mòn một các dòng xe cộ hối hả. Một hình ảnh buồn rầu của đô thị mênh mông. Những chuyển động bất tận. Mỗi con người đều kiếm tìm điều gì đó vừa biết rõ, vừa xa vời. Chẳng ai phải bận tâm đến ai. Mọi thứ chìm vào lãng quên dễ dàng hơn bao giờ hết. Một lớp vỏ mềm mại đầy xoa dịu. Vinh nói rộng cổ áo và nhắm nghiền mắt.

Anh về nhà sớm hơn một tiếng. Nhìn từ bên dưới, những ô cửa đóng chặt bất thường. Vinh chạy thực mạng qua các cầu thang ám bụi. Cửa căn hộ khóa từ bên ngoài. Bà cụ đi đâu đó. Anh đẩy cánh cửa gỗ cao và nặng. Bên trong, căn hộ buông rèm kín, sáng lơ mờ. Những đồ vật thô kệch, các chậu cây rậm rạp phả vào không khí mùi nồng hắc, ngọt ngào chưa từng thấy. Mũi giày Vinh vấp phải vật thể trì nứu, cứng đơ. Một con bồ câu xám trắng nằm ngửa trên sàn, đôi chân mảnh khảnh co rút nhưng mấy cái móng xòe ra như lời kêu cứu tuyệt vọng. Không có vết thủng đạn bắn.

Vinh khó thở. Anh mở tung cửa sổ. Bất giác, anh bước nhanh về phía cánh trái. Cửa khép hờ. Căn phòng hình hộp tối om, nồng nực mùi gas. Vinh lần tìm công tắc. Hiện lên cái bàn nhỏ kê sát tường xếp những chiếc bát úp. Một hộp trà rỗng. Bếp điện và bồn rửa ở góc đối diện cũng sạch trơn. Chỉ có sọt rác đầy ngập những búi lông và xương chim bồ câu. Anh mở thử ngăn kéo trên cùng. Những tập tiền anh thanh toán khi mua căn hộ xếp đầy, phủ bụi, dường như chưa bao giờ bị chạm tới. Mất một lúc, Vinh mới nhận ra anh không một mình. Khuất sau đồng chắn màn, bà cụ nhàu nát, trắng bệch nằm bất động. Hơi thở thoi thóp khó nhọc. Vinh gỡ nhẹ khẩu Browning trong nắm tay siết chặt. Anh kiểm tra ổ đạn. Hệt như những đồ vật khác trong cánh trái, khẩu súng cũng trống rỗng. Anh mở một ngăn kéo khác. Những viên đạn đã sử dụng hết.

Sau khi tắt ống dẫn hơi gas, anh bế thốc bà cụ bé choắt như một đứa trẻ, lao xuống bắt tắc-xi, đưa vào bệnh viện. Bác sĩ tin việc hít phải khí gas là một tai nạn. Ông chẩn đoán bà cụ chỉ kiệt sức vì đói nhưng có dấu hiệu khủng hoảng, triệu chứng thường gặp ở người già sống một mình. Khuya, Vinh từ bệnh viện về nhà. Hoan ngồi im, hai tay buông thõng, chờ anh.

- Em đã mở gas và khóa chốt cửa ngoài, đúng không? - Vinh kiệt sức.
- Không.
- Em cố ý!
- Em không cố ý - Thành linh cô hét lên.

Vinh nằm ngoài sô-pha, cố gắng ngủ. Nhưng không sao ngủ được. Hoan vẫn chưa thôi nức nở từng chập. Chung quanh anh, những đồ đạc quái dị thờ phập phồng. Một giấc mơ phi lý đang kéo dài. Hoặc anh đang phát điên.

5. Ngay khi bà cụ mất, xuất hiện người họ hàng xa - một thanh niên trẻ sang trọng - đến gõ cửa. Xem qua tờ giấy hợp đồng và chủ quyền căn hộ, anh ta chỉ hỏi thêm Vinh về tiền bạc bà cụ để lại. Vinh mở ngăn kéo. Đó là khoảnh khắc duy nhất gương mặt người họ hàng thể hiện đôi chút biểu cảm. Lặng lẽ xếp tiền vào túi, anh ta buông một câu sáo rỗng: "Chúa che chở cho bà ấy ở thiên đàng!". Vinh không buồn, cũng chẳng thấy mỉa mai. Đơn giản anh ta đã không nghĩ gì khi nói điều ấy.

Hoan ôm một trận khủng khiếp. Sốt cao chưa từng thấy, nhưng sau đó cơ thể cô lạnh toát, co thắt, ướt đẫm mồ hôi. Vinh gọi điện đến văn phòng, cho biết sẽ nghỉ vài ngày. Anh ngồi im hàng giờ bên giường Hoan, quan sát vùng sáng chuyển dịch không ngừng trên vàng trán, gò má, cằm, rồi xuống khoảng cổ tối tăm. Sẽ ra sao khi gương mặt này sẽ soi bóng suốt phần đời còn lại của anh? Phải chăng các biến cố trong cuộc sống rồi cũng phải mang một chút ý nghĩa nào đó trước khi anh tự an ủi mọi thứ rồi cũng kết thúc?

Bên ngoài cửa kính, trời xanh lơ. Một con bồ câu tím nhạt bay đến, đậu ngoài bệ cửa, nghiêng cổ nhìn vào bên trong, đôi mắt tròn xám vô hồn. Với thói quen bị ám nhiễm, anh cho tay vào túi áo bên trái. Khẩu súng nhỏ lạnh toát, im lìm.

Vinh mua thêm thức ăn ở siêu thị. Khi anh trở về, đã gần tối. Giường Hoan nằm trống rỗng. Có một giầy, máu dưới da anh như đông lại. Nhưng Hoan chỉ ngồi co ro trên sàn, các nhánh lá xanh thẫm đổ bóng trên người. Hướng về anh gương mặt trắng bệch, cô thì thầm:

- Em nghĩ anh quyết định bỏ em!

- Đừng nghĩ vậy.

- Chúng ta sẽ sống cùng nhau mãi, đúng không?

- Ừ.

- Em chẳng biết ra sao - Đột nhiên Hoan nói hồi hã, òa khóc - Em cần gì chứ? Một nơi chốn mà sau những xâu xé ngoài kia, người ta có thể rúc vào và lãng quên. Một ai đó để trông đợi. Chỉ vậy thôi. Nhưng, có thứ gì đó cứ lôi em đi, khiến em trở nên tàn nhẫn...

- Chúng ta không nghĩ về việc này nữa - Vinh nói, bình thản hơn.

6. Lại một sáng chủ nhật khác. Những tấm rèm như bầy chim khổng lồ sắc sỡ bay thốc lên mỗi lúc gió lùa qua ô cửa. Vinh chăm chú làm việc, đôi khi uống chút cà phê nguội. Hoan tha thẩn trong gian bếp, hát khe khẽ. Tiếng bánh chín trong lò nướng. Tiếng người hát. Tiếng nước chảy lạnh tanh. Cảm giác thanh bình dị kỳ. Đôi khi, Hoan nhẹ nhàng rời nhà, cười trên chiếc xe đạp nhỏ, chạy đi đâu đó. Từ cửa sổ, anh đứng dõi theo bóng cô lượn qua góc phố như một vệt sáng rồi khuất hẳn.

(Theo Thanh Niên)

Việt Báo